

РЕШЕНИЕ

№ 12425

гр. София, 19.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 25.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4964** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. Х. М., гражданин на С., срещу Решение № 4606/20.03.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Наведени са доводи, че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Твърди се, че немотивирано становище, макар и от компетентен и специализиран орган като Държавна Агенция „Национална Сигурност” (ДА „НС”), не освобождава решаващия орган в производството за предоставяне на закрила, от задължението сам да провери основанието за изключване или за отнемане на международна закрила. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на Европейския съюз. Според оспорвания СЕС приема, че разпоредбите на Директиви 2013/32 и 2011/95 не допускат органът, който взема решения относно молбите за международна закрила, системно да се основава на немотивирани становища, издадени от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, които са установили, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност. Съдът на ЕС постановява, че когато разглежда възможността за отнемане или отказ да се

предостави международна закрила въз основа на опасения за националната сигурност, решаващият орган не следва да разчита на немотивираното становище на специализираните органи, а да прецени обхвата на информацията, с която разполага, т. е. да извърши собствена оценка на фактите и обстоятелствата. В случая, Председателят на ДАБ се е позовал на немотивирано становище на специализиран орган, без да може сам да провери приложимостта на основанието за изключване от международна закрила и без да положи дължимата грижа да установи фактите и обстоятелствата, на които се основава становището на ДА „НС”.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и поддържа жалбата като моли съда да отмени оспореното решение. В хода на съдебното производство преводът от и на арабски език е осъществен от преводача Е. М..

Ответникът по жалбата- Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, чрез юрисконсулт Г. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 45-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, със становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № В-13-44 от 11.01.2024 г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) – [населено място] към ДАБ – МС, Х. Х. М., [дата на раждане] , гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – кюрд, вероизповедание – мюсюлманин- сунит, семейно положение – женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като кандидатът не е предоставил оригинални документи за самоличност. С Х. Х. М. е проведено интервю, обективизирано в протокол № УП 6074/01.03.2024 г., в хода на което чужденецът заявява, че е напуснал С. със семейството си през 2015 г. нелегално за А., преминавайки транзитно през Гърция. Получил закрила от австрийските власти, но година и половина по- късно през Гърция преминал нелегално на територията на Турция, а съпругата и децата му са се върнали в С.. Твърди, че ги е последвал след няколко месеца заедно с децата и се е установил в [населено място], Турция, където е останал четири - пет години с предоставена от властите временна закрила. Споделя, че през месец октомври 2023 г. с помощта на трафикант сам, с помощта на стълба, е преминал през граничното телено заграждение не по законоустановения ред от територията на Република Турция на територията на Република България, тъй като документите за закрила от А. са му били взети от гръцките власти при напускането на страната за Турция. Целта му била да стигне до А., но бил заловен от полицията. Декларира, че това е втората му молба за закрила и че първата е подал в А..

Х. Х. М. обосновава молбата си за международна закрила с войната в държавата си по произход. Съобщава, че е отбил военната си служба и че е търсен от редовната армия за запас. Посочва, че е напуснал С. заради войната и защото къщата му е била разрушена. Твърди, че не е бил обект на репресии и изрично е заявил, че не е ставал жертва на насилие.

Видно от писмено становище от 07.03.2024 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията възразява да бъде предоставена закрила на Х. Х.

М., защото ДА „НС”, разполага с информация, че същият представлява заплаха за националната сигурност.

След преценка на събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материалноправните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на предоставянето на хуманитарен статут е посочено, че спрямо чужденеца не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Липсват правдоподобни и достатъчно обосновани доказателства, от които да се направи обоснован извод, че търсецът закрила може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

От друга страна, събраните доказателства сочат недвусмислено, че по отношение на кандидата са налице материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В решението е посочено, че от информационна справка с вх. № ЦУ-1982/12.12.2023 г. на ДАБ- МС става ясно, че навлизайки в дванадесетата си година, конфликтът в С. продължава да предизвиква почти невъобразима степен на разрушение върху живота на сирийския народи върху сирийската икономика. Числеността на пряко свързаните с конфликта жертви в С. се изчислява на 350 000 души, а пострадалите са няколко милиона души.

Независимо от установените обстоятелства, на чужденеца не може да се предостави хуманитарен статут, поради отрицателното становище на ДА „НС” и затова, че в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. Административният орган е приел, че в конкретния случай по отношение на търсецът закрила са налице основанията по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. В резултат на така проведеното се административно производство е издадено оспореното Решение № 4606/20.03.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на Х. Х. М. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е връчено лично на чужденеца на 07.05.2024 г. Жалбата срещу него е подадена до съда на 15.05.2024 г.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-1982/12.12.2023 г., съставена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата С..

От ДАНС е изпратена справката, съдържаща информация относно Х. Х. М., въз основа на която е направен извод, че представлява заплаха за националната сигурност. Справката съдържа класифицирана информация и е обособена в отделен том, съгласно изискванията на ЗЗКИ.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателят на

ДАБ- МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ и чл. 75, ал.1 от ЗУБ. Административният акт е издаден в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Съгласно относимата правна рамка, при получаване на молба за предоставяне на закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност", което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. Становище не се изисква в случаите по чл. 70 (чл. 58, ал. 10 от ЗУБ). Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е прочетен на жалбоподателя, който е потвърдил съдържанието му. Също така изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Изложените от лицето причини за напускане на С. не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Видно от изложеното от оспорващия при проведеното интервю, същият не е бил преследван в С. поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Причините, поради които Х. Х. М. е напуснал държавата си на произход се основават най - вече на това, че в страната няма нормални условия за живот и има война. Очевидно в случая проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват, касаят обстоятелства, които не кореспондират с основанията за предоставяне на бежански статут и не могат да обосновават други изводи, освен тези направени от Председателя на ДАБ. Изложеното мотивира съда да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ. Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения

бежански статут.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Х. Х. М. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/*Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie*/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на фактите, които се съдържат в справка за С. с вх. № ЦУ-1982 / 12. 12. 2023 г. На основание чл. 21, т. 8

от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. Видно е, че от страна на административния орган е изследвана обстановката в С. на база на представената справка вх. № ЦУ-1982 / 12. 12. 2023 г. на дирекция „Международна дейност”, като изрично се сочи (стр. 3 от решението), че жалбоподателят е бил принуден да напусне страната си на произход, тъй като там е изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота му при наличието на съществуващ въоръжен конфликт.

Безспорно от страна на председателя на ДАБ е установено, че за жалбоподателя съществуват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут предвид наличието на въоръжен конфликт в страната му на произход. Въпреки наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, според административния орган за кандидата е налице изключваща клауза. В случая при изисканото на основание чл. 58, ал. 10 от ЗУБ писмено становище на ДАНС, което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред, специализираният орган е дал писмено становище от 07.03.2024 г., с което възразява на Х. Х. М. да бъде предоставена закрила, тъй като той представлява заплаха за националната сигурност.

Във връзка с това и поради получено отрицателно становище от ДАНС и доколкото жалбоподателят представлявал заплаха за националната сигурност, му е отказано предоставянето на международна закрила.

Спорният момент в случая е дали даденото от ДАНС отрицателно становище е основание за отказ за предоставяне на хуманитарен статут, при наличието на достатъчно основателни предпоставки за това.

Съдът намира, че административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. В допълнение, административният орган правилно се е позовал и на даденото отрицателно становище от ДАНС и заявеното, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност.

В тази връзка е изискана и представена справка рег. № RB 202001-001-03/T-6-1090/27.02.2024. В нея се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо рег. № м-4962 от 07.03.2024 г. на директора на специализирана дирекция “М” – ДАНС. От тях може да се приеме, че за Х. Х. М. има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Законът не изисква това обстоятелство да е безспорно установено или да има влязла в сила присъда. В тази връзка, следва да се отбележи, че макар в обжалваното решение да е посочено, че ДАНС притежава изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелства по

чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ - конкретно да прецени дали лицето представлява заплаха за националната сигурност, а председателят на ДАБ – МС действа в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице.

В случая е налице становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е вменена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. Същият, в провело то се административно производство е изразил становище, в което ясно и недвусмислено е посочено, че чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност и след като се вземе предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи (в това число Решение № 11787/18.11.2021 г. постановено по адм. дело № 6836/2021 г.; решение № 3637/15.04.2022 г. постановено по адм. дело № 12466/2021 г. и решение № 7530/22.06.2021 г. постановено по адм. дело № 4849/2021 г.) трябва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ административният орган е задължен да откаже предоставяне на статут.

Цитираното в жалбата решение на СЕС от 22.09.2022 г., постановено по дело С-159/21 не може да бъде отнесено към настоящия случай, тъй като не се касае за немотивирано становище на ДАНС. Посоченото решение дава тълкуване, съгласно което член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Следователно - справката на ДАНС без да има подобно изискване, предвид степента ѝ на поверителност - е конкретизирана в две насоки - за минали действия и за бъдещи намерения на лицето. Дори да не е обоснована по отношение на бъдещите такива действия в страната ни, свързани с неправомерна дейност, то данните в справката на ДАНС, касаещи миналото на молителя са достатъчни. Не е даден ред за оспорване на тази справка относно нейната обосновааност, тъй като няма допустими процесуални способности, чрез които да се установят фактите, които са изложени в същата или обратното- да се отрекат. В случая, общата сигурност на индивидите е въздигната над тази на конкретния субект и правата му, но това не е самоцелно, а именно с оглед националната сигурност.

По делото безспорно се установи, че е налице мотивирано становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. В писмото с рег. № м-4962 от 07.03.2024 г. директорът

на специализирана дирекция „М“ – ДАНС изрично се е позовал на информацията, отразена в рег. № RB 202001-001-03/T-6-1090/27.02.2024 г., която е приета като доказателство по делото и съдържа конкретни факти, мотивиращи становището. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда те да бъдат отделени от отказа.

Както вече беше посочено, по отношение на Х. Х. М. е постъпила информация от ДАНС. Информацията кореспондира с тази, която е установена и по делото, включително и в проведеното административно производство по издаване на оспореното решение. Жалбоподателят в съдебно заседание се запозна със справката от ДАНС. Справката му беше преведена от назначения по делото преводач. Самият жалбоподател заяви в това заседание, че на 16 години е извършил убийство. В този смисъл, съобразно получената информация от ДАНС е налице изключваща клауза. Административният орган, издавайки оспорения административен акт, се е позовал на изключващите клаузи по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ и основаниято „заплаха за националната сигурност“ с оглед становището на ДАНС, като надлежно е мотивирал и обосновал отказа си. Приел е, че в случая следва да се приложи чл. 17, т. 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС, която предоставя възможност на националния орган в лицето на ДАБ да изключи лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила, когато съществували сериозни основания да се счита, че лицето представлява заплаха за сигурността на държавата членка, в която се намира. Съответно решението на председателя на ДАБ при МС е издадено при спазване на материалния закон и административно производствените правила. Същият е обсъдил становището на ДАНС, като не е подходил формално. Органът е изложил собствени мотиви като е съобразил всички относими факти. Във връзка с изложеното и предвид становището на ДАНС, съдът споделя мотивите на административния орган, че достоверността на бежанската история на Х. Х. М. е поставена под съмнение.

В заключение, в мотивите на обжалваното решение се съдържа и подробна аргументация за неприлагане в случая на принципа “забрана за връщане“ (non-refoulement), които настоящият състав напълно споделя. В чл. 4, ал. 3 от ЗУБ е предвидено, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, следва да се има предвид, че е налице хипотезата на предвидено в закона изключение. Съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗУБ, от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или

който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. В този смисъл е и чл. 33, ал. 2 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и чл. 21, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г.

Споделя се посоченото от процесуалния представител на ответника в хода по същество, че Турция се явява трета сигурна държава. Същото се подкрепя от представената по делото справка вх. № ЦУ – 1082 / 10.04.2024 г. (л. 59 – 68 от делото)

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 45-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. М., гражданин на С., срещу Решение № 4606/20.03.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с която му е отказано предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.